

MINIPUT'07

Barcelona, 15 de desembre del 2007, de 9.00 a 22.00 hores

[Presentació](#)
[Programa](#)
[Organització](#)
[Edicions anteriors](#)
[Castellano](#)

A causa del nombre de inscripcions d'enguany, s'ha decidit canviar la ubicació del MINIPUT i es passarà a fer a l'AULA 1 del CCCB (1r pis). D'aquesta manera, continuen obertes les places de inscripció. En cas que no us hagueu inscrit, podeu passar igualment. Us esperem aquest dissabte! Bon MINIPUT!

[Butlleta d'inscripció](#)

Presentació

El **MINIPUT** celebra la seva **13a. edició**. Al MINIPUT d'aquest any li hem aplicat la mateixa iniciativa que ens reuneix a tots cada edició: d'una banda, el resum del més significatiu de l'**INPUT** (International Public Television Conference; <http://input-tv.org/publish/>) d'allò que creiem que marca tendència –anticipant-s'hi–, i d'allò que revoluciona el camp de la televisió tradicional; i també una selecció de programes del nostre entorn que ens sembla que circulen per les mateixes vies de compromís i d'experimentació de nous formats i que, per tant, ens acosten els debats a les nostres pròpies realitats. Alhora hem volgut cedir un petit racó de la mostra a la televisió que comença a néixer: la televisió per Internet.

Els autors d'aquests programes assistiran a les sessions del MINIPUT 2007 de Barcelona per comentar-hi la seva feina, la dels altres realitzadors, i per parlar de l'estat actual de la televisió pública al món i a Catalunya.

Ja l'any passat, degut a la incorporació en l'equip organitzador de noves institucions, es va decidir concentrar les jornades en un sol dia i ubicar-nos en el Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (www.cccb.org), un espai que pogués acollir tots els assistents i que disposés de la infraestructura necessària per passar una llarga jornada de programació non-stop. Enguany l'escenari serà **El Mirador del CCCB**, on s'oferirà un esmorzar gratuït i un servei de cafeteria. D'aquesta manera, tots els professionals i interessats de les diferents comarques poden assistir a la trobada i intercanviar experiències amb professionals de tot el món de manera intensiva.

Barcelona serà, de nou, l'únic escenari del nostre país on es presenten programes i es faciliten debats i trobades entre professionals i estudiosos de la televisió pública de qualitat d'arreu. Tot i que aquest any el MINIPUT viatjarà fins a Galícia per presentar una selecció del que es projectarà en el MINIPUT de Barcelona, així com una selecció antològica del més destacat del MINIPUT durant aquests últims tretze anys. També en la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona, coorganitzadora de l'esdeveniment, tindrà lloc una jornada intensiva amb un resum del millor del MINIPUT de Barcelona.

Per resoldre qualsevol dubte o demanar més informació sobre el MINIPUT 2007 podeu trucar als telèfons següents: (93) 542 22 87 / (93) 542 24 25, o bé, enviar un correu electrònic a l'adreça miniput@upf.edu. Per a qüestions més específiques podeu escriure a ingrid.guardiola@upf.edu.

Lloc

Centre de Cultura Contemporània de Barcelona
El Mirador (4a pl.)
Montalegre, 5. Barcelona

Programa

Dissabte 15 de desembre del 2007

9.00 h Presentació de l'acte

9.15- 11.00 h

1) ASSUMPTES FAMILIARS

La televisió és un mirall multiforme del món on vivim. Sota el títol d'“assumptes familiars” s'amaga una sessió ideal per al sociòleg o l'antropòleg, ja que se centra en com canvien les relacions dels homes amb els vells tòpics com la mort o la família. Tot, però, des del format televisiu. On acaba el documental i on comença el reality? On acaba l'interès i comença l'escopofília?

Produccions que es projectaran:

Over my dead body (documental, 30', Holanda, BNN, 2006)

Durant un any, Patrick Lodiers segueix cinc joves que són malalts terminals i que saben que no els queda gaire temps de vida. Els joves que apareixen en el show intenten el màxim possible sortir d'aquesta darrera fase de les seves vides. En Patrick està allà pels esdeveniments diaris com el test d'hospital, la tria d'un taüt o una casual tassa de cafè.

My life as a child (documental, 40', Anglaterra, BBC, 2005)

Primer programa per a adults fet enterament per nens d'edats compreses entre 7 i 11 anys. A cada nen se li ha donat una càmera i ha gravat la seva vida durant mesos. El resultat és una mirada única en la vida britànica d'avui en dia, alhora que una sorprenent comprensió del comportament dels pares per part dels nens i, al mateix temps, un autèntic retrat de la infància. En aquest episodi, tres nens viatgen fora a visitar els seus estranyats pares. La Mari viatja fins a Portugal per veure el seu pare i la seva nova parella. Kris va fins a Turquia per passar el temps amb el seu pare a Istanbul, i l'Ellen vola fins a Tòquio per veure el seu pare anglès, que treballa allà i es troba amb la seva dona japonesa.

Moderaran la sessió: Fúlvia Nicolàs (guionista de Televisió de Catalunya-TV3 i directora de Un lloc estrany) i José Manuel Pinillo (Director Adjunt de Continguts de TVE-Catalunya)

Comptarem amb la presència de: Nicola Gibson-Docs, productora de My life as a child

11.00-11.30 h Pausa i cafè

11.30-14.00 h

2) DECONSTRUINT LA POLÍTICA

En una entrevista recent a l'edició espanyola de Le Monde Diplomatique es deia que la comunicació constitueix l'instrument de govern permanent dels règims democràtics, i que aquesta representa per a ells el que la propaganda a les dictadures. Què passa, però, quan aquesta “comunicació” posa la política al si d'aquest evident joc mentider que pot arribar a ser la televisió? Quines conseqüències pot arribar a tenir la gosadia d'enfrontar-se amb l'estructura política d'un país a través del sentit de l'humor i, a més a més i sobretot, a través de les grans audiències televisives?

Produccions que es projectaran:

Next Prime Minister (concurs, Canadà, CBC, 2006)*

Next Great Prime Minister es basa en un desafiament a escala nacional originat per la corporació de Frank Stronach Magna Corporation el 1995. Per primera vegada la competició ha culminat en un especial televisiu, i és la primera vegada que exprimers ministres han d'escollir el guanyador. Clark (1979-80), Turner (1984), Mulroney (1984-93) i Campbell (1993) seran els quatre jutges del panell de cinc finalistes per determinar qui serà el “següent gran primer ministre”. El guanyador de la competició rebrà 50.000\$ i el premi Dominion Institute Magna Kroeger (DMK) Fair Enterprise and Public Policy. El premi inclou un període d'internament de 6 mesos gratuït a l'Institut The Dominion Magna i al Col·legi de Relacions Públiques Arthur Kroeger. El show s'emetrà el març del 2008 per la CBC canadenca.

(*) Per restriccions temporals només se n'emetrà un fragment

Bye bye Belgium (ficció-TV movie, 95', Bèlgica, RTBF, 2006)

Estem a 13 de desembre del 2006 a l'estudi d'emissió en directe del magazín setmanal de notícies de la RTBF (televisió pública de la Bèlgica francesa) Front Page Questions. El programa és interromput per un butlletí especial de notícies. Segons l'estrella del periodisme que el presenta, el Parlament flamenc ha votat separar-se del regne de Bèlgica. El rei ha fugit com a refugiat i el país està sumit en el caos. El Pare de Bèlgica és mort, confirmant velles pors. Polítics, artistes, celebritats dels esports, la gent en els carrers comenta i expressa els seus sentiments, incloent-hi el mateix mànager de la RTBF i alguns polítics. Aquest moment històric dona les quotes de pantalla més altes. És possible imaginar-se un programa semblant a les nostres pantalles fet per professionals d'aquí?

Moderarà la sessió: Jordi Balló (Professor UPF i director del Màster de Documental de Creació de la UPF)

Comptarem amb la presència de: Philippe Dutilleul, director de Bye Bye Belgium a la taula, i Mònica Terribas (presentadora de La nit al dia), Toni Soler (director de Polònia), Josep Maria Carbonell (president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya), Bernat Joan (ERC) a la fila zero.

14.00-16.00 h

3) FER FICCIÓ PER A LA TELEVISIÓ AVUI

Sessió sense convidats, introducció d'Ingrid Guardiola (coordinadora del MINIPUT)

A les graelles de televisió cada cop hi ha menys lloc per a la ficció pròpia. Els serials de metges i de policies s'emporten els salaris de les televisions, públiques i privades, i el reality, malgrat les altes crítiques que rep, continua estant present a les agendes televisives dels espectadors. Si a això hi sumem els sofisticats videojocs que sumeixen el jugador en la més perfecta i interactiva de les ficcions, quina esperança de vida podem donar-li a la ficció del propi país? De quina manera es pot revitalitzar? Aquí tenim dos bons exemples actuals.

Produccions que es projectaran:

Dresden (ficcio-tv movie, 90', Alemanya, ZDF, 2006)

A Dresden, al gener de 1945, el seu esplendor barroc encara resta intocable. La propaganda nazi promet categòricament la victòria final d'Alemanya, però la jove Anna Mauth, una infermera de l'Hospital Martin Luther de Dresden, no ho té clar. A Anglaterra, el comandament del bombarder RAF ha posat la seva atenció a les ciutats de l'est d'Alemanya per tal d'assistir a l'Armada Roja Soviètica bombardejant Wehrmacht. A la tornada d'un bombardeig sobre Magdeburg, el pilot britànic Robert Newman rep un tret. Greument ferit i vestit amb robes civils, s'amaga a l'hospital de base de Dresden. Allà troba l'Anna. El seu desig professional per ajudar-lo venç la seva por. Secretament comença a donar-li menjar i benes noves. Però ella encara no està preparada per admetre els seus vertaders sentiments cap a ell. Mentrestant, la RAF ha preparat el seu següent gran bombardeig i apunta cap a Dresden.

Room 13 (The Heart at work) (ficcio-sèrie, 23', Canadà, 2006, Productions des Années Lumière inc.)

Un home que està a punt de deixar un treball que troba repetitiu i cansat, se'n va a la ciutat del Québec per tirar endavant els seus últims treballs. Després d'una nit a l'habitació 13, Gilles arriba a la cambra de la seva futura víctima. Per a la seva sorpresa, l'home que ha de matar és Brad, un amic de la infància. Com a resultat d'aquesta trobada recupera la motivació per continuar treballant.

16.00-18.30 h

4) RE-PENSAR LA HISTÒRIA A TRAVÉS DE LES IMATGES

Hi ha altres formats, més enllà dels telenotícies, per informar-nos dels conflictes internacionals. Cada vegada la gent té més accés a diferents fonts informatives; a Internet un mateix pot ser el canal de difusió més eficaç. Hi ha, però, altres maneres d'acostar-nos als esdeveniments. Aquests són tres exemples de com els relats retrospectius nascuts de la ferida de la Història poden ser alguna cosa més que dolor estancat, compassió per l'altre filtrada per una morbositat no sempre subtil. Més enllà d'això, aquests programes ens acosten, amb una sinceritat i un dispositiu visual increïbles, a l'esdeveniment i al mateix narrador alhora.

Produccions que es projectaran:

Woman see a lot of things (65', Holanda, 2006, documental)

Durant les llargues guerres civils a Libèria i a Sierra Leone, moltes noies van ser segrestades i violades, forçosament reclutades, o voluntàriament per protecció. A part dels deures del combat, moltes van ser objecte d'abusos sexuals; algunes eren preses com a "esposes" pels comandants rebels. Aquest programa retrata les vides de tres dones excombatents a la postguerra de Sierra Leone i els canvis psicològics que van emprendre per tal d'acabar amb els seus traumes. A Anita Jackson, Mahade Pako i Chris Conteh se'ls va demanar que expliquessin les seves històries a través de diferents actuacions, parlant en diferents llenguatges, escenificant moments del passat, mostrant-nos localitzacions clau en els mapes, cantant i ballant, utilitzant dibuixos animats. Les seves experiències i opinions donen coratge a altres dones amb experiències similars, i ens dona a nosaltres una idea sobre el problema dels nens soldats, que són una realitat en almenys quaranta països més.

Qana (documental, 33', Iran, 2005, documental, Freelance Journalist Inc.)

Aquest programa obre de nou el cas de l'assassinat massiu de civils al poble libanès de Qana el 1996. Mahammad Reza Abbasian, de formació periodística, retorna al lloc dels fets per expulsar els fantasmes del passat. Seran, però, totes aquelles imatges sagnants, la millor manera per calmar la consciència o provocaran l'efecte contrari?

Al final del surco (documental, 10', Mèxic, 2005, CCC)

El juny de 1995, a Aguas Blancas (Mèxic), quaranta-cinc homes de poble viatjaven en un carro quan va ser atacat per la policia estatal. Quinze homes van morir-hi i vint-i-dos van resultar-ne ferits. Aquest cas, com molts altres a Mèxic, va romandre desconegut fins que un vídeo policial de l'emboscada va sortir a la llum un any després per ser investigat. Els responsables no van ser mai trobats; el cas es va tancar. El 2005 Miguel Salgado escrivia l'script de la seva primera pel·lícula de l'Escola de Cinema quan es va adonar que el desè aniversari d'Aguas Blancas quasi no va ser mencionat a les notícies. Recordava el vídeo que va veure feia nou anys. L'script va prendre forma llegint els testimonis dels que van sobreviure i posant-los junts. El xoc que aquestes imatges li van causar quan les va tornar a veure va ser tan fort que va creure necessari fer alguna cosa: "Mostrar la realitat des del punt de vista del supervivent, i així crear una memòria viva de l'esdeveniment".

Moderaran la sessió: Tània Balló (Productora d'Antàrtida), Josetxo Cerdan (Professor de Comunicació Audiovisual de la URV)

Comptarem amb la presència de: Meira Asher, directora de Woman see a lot of things, Miguel Salgado, director de Al final del surco.

18.30-20.50 h

5) DES DE LA SUBJECTIVITAT

Vivim moments de lliure arbitri en el món de la televisió, on sembla que tota opinió agafada del carrer és més creïble que la de qualsevol periodista format, o com a mínim més sol·licitada, i on qualsevol persona anònima pot tenir el seu moment de glòria sortint un minut en pantalla. Això fa que cada vegada costi més trobar personatges anodins que intentin fer un esforç de sinceritat, naturalitat i coherència respecte al que és o ha estat la seva pròpia vida. Tres meravelloses peces de diferents formats ens acosten a aquests testimonis entranyables que ja ni recordàvem que eren possibles.

Produccions que es projectaran:

One minute to midnight (ficció-animació, 13', Austràlia, 2005, SBS Independent)

Aquesta sèrie de curts d'un minut d'animació mostra anècdotes o moments de les vides de la gent que està al voltant dels 60 anys i de procedència cultural molt variada. Alguns estan contents, d'altres triomfants, alguns adolorits i uns altres s'enfonsen en la tragèdia. Les seves històries són més que variades, però la majoria sorprenen pel seu sentit de l'humor. Mostren què significa ser una persona gran, aquí i ara.

Souvenirs (docudrama, 75', Israel, 2006, Sirocco Productions)

Shahar és un cineasta a l'atur. El seu pare Sleiman, un vell Yemenita de 82 anys, suggereix que en Shahar faci un film sobre la Brigada Jueva en la qual va servir durant la Segona Guerra Mundial. Shahar s'entusiasma quan s'adona que el seu pare pot haver deixat darrere seu alguns "records" en haver deixat prenyades dues dones alemanyes. Recorrent la història amb cotxe, pare i fill descobreixen junts les petjades de la Brigada Jueva, començant a Israel, a través d'Itàlia i d'Alemanya, i acabant a Holanda amb una sorprenent troballa. La pel·lícula exposa la complexa relació entre pare i fill amb humor i compassió i planteja qüestions al voltant dels mites sobre la tensió entre el coratge i la realitat, o entre la memòria i la veritat històrica.

Paraules al vent: Max Besora (documental-sèrie ,15', Espanya, 2006, Yomeloguiso)

Paraules al vent és un programa de divulgació cultural on s'entrevista un/a escriptor/a català/ana a partir de fragments llegits de la seva obra, tant pel mateix autor/a com per gent del carrer. És un intent d'apropar i fer més atractiu el món de la literatura. En aquest capítol es fa una aproximació ficció-documental al poeta MAX BESORA, jove i sense censures. Paraules al vent s'endinsa al seu univers creatiu i descobreix, de la mà del trobador urbà, la força de la seva obra portada al carrer.

Moderaran la sessió: Pere Gibert (Responsable de Continguts Culturals i Nous Formats de la XTVL), Pau Escribano (guionista)

Comptarem amb la presència de: Sharon Shmair, productor de Souvenirs; Alba Muntaner, Ruben Garcia i Isabel Requena, directors de Paraules al vent i Francesc Ferrer (trobador urbà de Paraules al vent) i Max Besora (poeta)

20.50-22.15h

6) CLAUSURA i copa

Despedeix: Francesc Escribano (director de Televisió de Catalunya-TV3)

Produccions que es projectaran:

Portbou (8', Espanya, 2006, documental-sèrie, Elisabeth Produccions)

Cada dia a Portbou, el primer poble de la Costa Brava o l'últim, segons es miri, el vent s'emporta centenars de paraules. Els fills de Portbou proven de dir-nos qui és el seu pare. "Portbou" és una sèrie plegada d'emocions i suspens. Una història explicada en primera persona i pretèrits imperfects. Un experiment que podria canviar la vida dels habitants d'aquest poble fronterer on Walter Benjamin va deixar dit: "Però buscar i no trobar també és una resposta".

Let's Make a baby (57', Anglaterra, 2006, documental-sèrie, BBC)

La sèrie Mischief atacava els tòpics d'una manera innovadora i salvatge ambició, fent servir l'humor, combinat amb un sòlid periodisme i fent servir aproximacions úniques a històries que són sovint la reserva d'una programació més seriosa sobre fets comuns. A Let's Make a Baby (un dels episodis) la idea era provar fins on poden arribar els creadors de televisió i els mateixos concursants. Una falsa, però creïble idea va ser presentada, promocionada i defensada davant les organitzacions de televisió de tot el món. A les audicions se li demanava a la gent de participar en un format de televisió basat en la realitat més èticament grotesca. Què se'ls demanaria als concursants? Creuria algú que és real? I, pitjor encara, el compraria algú per emetre'?

Organització

El MINIPUT l'organitzen conjuntament la Universitat Pompeu Fabra, Televisió de Catalunya, el Departament de Comunicació Audiovisual i Publicitat de la Universitat Autònoma de Barcelona, la Unitat de Comunicació de la Universitat Rovira i Virgili, la Universitat Oberta de Catalunya, Televisió Espanyola a Catalunya, Barcelona Televisió, l'ESCAC (Escola Superior de Cinematografia i Audiovisuals de Catalunya) i la Xarxa de Televisions Locals.

Coordinació:

Ingrid Guardiola (UPF)
ingrid.guardiola@upf.edu

Suport coordinació:

Secretaria de Comunicació Audiovisual, Gabinet del Rectorat i Serveis d'Informàtica de la Universitat Pompeu Fabra.

Comitè del MINIPUT:

Montse Abbad (TVE-Catalunya), Jordi Balló (UPF), Tània Balló (Antàrtida), Neus Ballús (El Kinògraf), Carme Basté (TVC), Mercè Camins (CMAC), Víctor Carrera (TVC), Joan Carreras (TVC), Josetxo Cerdan (URV), Lurdes Cortès (TVE-Catalunya), Ricard Domingo (BTV), Francesc Escribano (TVC) Pau Escribano (independent), Anna Esteve (BTV), Domènec Font (UPF), Miquel Garcia (TVC) Ruben Garcia (Yomeloguiso), Pere Gibert (XTVL), Ingrid Guardiola (UPF), Bernat López (URV), Gemma Larrègola (UAB), Marc Melillas (XTVL), Ferran Monegal (BTV), Alba Muntaner (Yomeloguiso) Fúlvia Nicolàs (TVC), Joan Pavia (TVC), Xavier Pérez (UPF), José Manuel Pinillo (TVE-Catalunya), Carme Ponte (BTV), Francesc Pou (TVC), Rita Pujals (Mediapro), Conxi Porras (ESCAC), Isabel Requena (Yomeloguiso), Antoni Roig (UOC), Xavier Romero (TVC), Glòria Salvadó (UPF) Pau Subirós (El Kinògraf), Antoni Tortajada (TVC), Imma Tubella (UOC), Joan Úbeda (Mediapro).

Edicions anteriors

- [2006](#) | [2005](#) | [2003](#) | [2002](#) | [2001](#) | [2000](#) | [1999](#) | [1998](#) | [1997](#) | [1996](#) | [1995](#) | [1994](#)